

Ξίρω πολλοί μουρλούζης πώς φώναζαν επεινούμεν
 κι' άπλητα ε Πρωθυπουργός εμπράξως συγκινούμαι,
 άλλα και τόσους πίνακας έμπορικούς κατ'επί
 και τούτους έρευνήσατε και τρώτες ήλάττε,
 κι' ήβετε την εισαγωγήν πώς σπασαίει δέν μίαν
 και τούτο μίαν πρόδοον πραγματικόν σημαίνει.

Ή φετινή της περυσής; ήβηκε διπλάσια
 κι' ή γάρ' άν έμουρλούζης, άλλ' ήμινε πούσια.
 Σάν βλέπετε τους πίνακας ξεχάστε τ' όψωμί
 κι' άς είναι τούτοι μοναχά της πείνας σας πανάκεια,
 όμως ήκείνοι τούτλων θλιμμένοι και χλωμοί;
 αγμάτοι μίν οι πίνακες, κινά έ δέ τ' πίνακας.

Είς όσους δέ γιά τ' ό χρυσόν την έλλειψιν ήθήρου
 άπλητα ε Πρωθυπουργός αυτόν μη σας ταραττή,
 κι' άν άλλως άλλοι μπόσικοι αυτόν την ήρσιν κρίνουν
 πλην μάθετε πώς τόν χρυσόν τ' ά τρία πρώτα κράτη,
 Έγγίλζοι, Γάλλοι Γερμανοί, τόν έχουν συμμαζήσει,
 κι' αυτόι μ' αυτό τ' μαζώμα μ' έχουν βλους ρίψει.

Έτσι τους ενέβαρουν ε ρήτωρ της βάλβιδος,
 ήπαρηγόρου δέ κι' ήμ' ήμ' παρήγορα σημαία,
 κι' όταν ή λήρασι' σάθηκαν της δεκαετηρίδος
 ε νοός μου' σ'άν τριών κρατών πέτυσε τ' Ταμεία.

Ξίρω πώς είναι ήτήμα και πάλιν τ' όψωμί,
 πώς και Ταμεία κάμποσοι, δημοσίαι και μη,
 τών άγαμνών Ταμείων τών άδομάκων την κάσσο
 οικονομούντες τόν καιρόν κι' αϊτάς τ' ός περιστάσεις,
 κι' οι μίν κοιτοί περιμέναν ν' τσακωθούν' σ'ά πράσσα,
 οι δέ ζυπνοί τ' ός σουρωσαν και τρία νά τους πιάσει.

Ξίρω κι' Άστράκτρα πολλοί πώς ήπ'αν παγαγιά
 τους ξενοδόχους τους πτωχείαι και τους χαχαροπλάστιας,
 κι' ήσαν άκασιτέρωτα καμπούσα χαραμιά
 και φώριον ποτικιών ούρασι εις πολυμόρφους πάστας,
 κι' ώνόμασαν τήν φρίκην των χαχαρομένην φρίκην
 και πάντ' άκασιτέρωτον εισήγαγον εις δικήν.

Γνωρίζω πώς έρευνήσαν και δεύτερη φορά
 κι' όλα τ' άπλητα τ' άβήθηκα καθαρά,
 κι' άκαθάρτα τ' άκαθάρτα... τότε ότ' ότ' ήκλήξει
 και φού, βαβλι κι' λατατταί της άσυνειδησίας,
 και σύγχυσης ήγίγαστο και σούζουσι και μίξις
 και της καθαριότητος και της άκαθαρσίας,
 και πώς πολίτης κουεντής ήρώτα σπασισμένος
 τίς άληθώς άγάνωτος και τίς γυγανωμένος.

Κι' είπα κι' ήγώ σοι κόποι σας εις: τ' ά χαμένα πάνε,
 μη της καθαριότητος μήν τρώγητε τόν ήρωτα,
 και θέλουν διακετοί καιροί, που πούθενά δέν ήθνακ
 σκεύη κουζίνας παστρικά μηδ' οι' άκασιτέρωτα.

Θήθη καιρός που τών γιγάρτων θά λείψουν ή μουρμούρας
 κι' από την ήνέτηκα μοναχά θά γανωθούν ή μούρας,
 κι' ούτε φαγι θά φήνεται ποτ' οι' κατασφορά...

Π. — Φρού! νά χαθής, καλός σουλο... σου τ' ξέρεις όλα.

Φ. —

Ξίρω που νά ξεραθής;
 και νά πες νά μου χαθής
 κι' άλλας τόσας άπιδας,
 πώς ήκαθ της Παιδείας
 τό σπουδαίον Ύπουργείον,
 τάγια τών τριετηρίων,
 διαθήκαι, μανιρίστα,
 κι' ήγνε μεγάλη είστα
 με τ' άμέτρητα χαρτιά,
 και καθείς γαζός ήρώτα
 πώς ήπ'ανεν φούτ'ά
 του Ρωμαιοίτου τ' ά πρώτα.

Κι' ή Παιδεία καιρομένη
 με κρουτάπη και με τόρους
 έφαμε συφραρισμένη
 και μαθώγμην' σ'τούς όρόμους.
 Νά την σώσω προσπαθώ,
 μα μου λέγει σ'τόπ' σ'την μπάντα Ι.,
 τότε μόνον θά σωθώ
 σάν με κάθουν μιά γιά πάντα. ν

Είδα της σοφής Έστίας
 πόν καταβασιν με πόνον,
 και τ' άς μάχας τ' άς άστίας
 τών Κινίκων κι' Ταπόνων,
 κι' άκτιρα και τούς Μικάδους
 και τούς Σίνας τούς σκαρτάδους,
 που νομίζουν δά κι' αυτοί
 πώς θά κάνουν κάτι τί.

Είδα κάσους Μανδρινών
 και κορμιά γελισίων νάνων,
 κι' άνεμνήσθη τών Έλλήνων
 και νικιών υπερηφάνων.

Τυρλα νάχη π'α; Μικάδος...
 που τό σφρίγος της Έλλάδος;
 που τ' ά κλήτα τ' ά σενιά;
 που κι' ή κλέρα του Κορνά;
 που κι' ό γούπος ε βαρής
 Πλατάνων και Μαραθώνος;
 που κι' ό μίγας Θεόδωρος;
 ό ποτ' Βουλαγαροτόνος;

Έλληνες άγαπητοί,
 δέν μου λέτε π'ός Θεού
 είναι πόλεμοι κι' αυτοί
 με Τσιν - Τσιν και Φού - Τσεού;

΄Δίστε μούτρα γιά πολέμους και Κινίκου σαρβ,
 Αι - Κού - Τσάγκ καγαλειρίου και Κολάδου και γάσιε...
 με σάν είδα κι' ή Κορέα πώς σ'γκάθη σ'τό σφ'ερ
 ήκορίσθη άχρι κόρου τού; κορίους ήκορίσας.

Π.

Καλώς όρισαι λοιπόν,
 σ' ό δέ, ήλε πατριώτα,
 ό τούς πάντας άγαπών,
 δέξου πάλιν σάν και πρώτα
 τόν καλλίτερόν σου ήλιον
 με τ' ής γνώσεως τό ζύλον.

Καλώς όρισαι ξανά
 μετ' άγάπη διαπύρου,
 κι' όρος τρεί; σ'ά πσιανά,
 Μανδρινέ του Φαλήρου.

Και όλίγαις ποικιλίαις,
 μ' άλλους λόγους άγγελίαις.

΄Επιθή τ' ής και π'αίεται τό όρμα του Σπεντήρη,
 ό ήλογος Βασιλέως ό και Βουλαγαροτόνος,
 έσο και άλλος δένων και όρμας σου όλίγη
 και σ'ήες μουσιώματος κι' ερώτου γλώσσης τόνος.